

REVISTA

FULLES DOMINICALS

DLXII

Cinema

Ha començat, segons diuen, la nova temporada de cinema, encara que, fins ara, nosaltres ens quedariem amb les escriptorialles de la passada, en la que podríem disfrutar de produccions tan superiors com «El pa nostre», «Mireia» i d'altres més. Però com que hom ha d'atendre's a la oficialitat de les coses, no hi ha més remei que posar-nos a to i dir: Comencem!

«Una aventura a Polònia»: Altres vegades hem dit que quan els alemanys es proposen fer el beneit ho fan amb tota la serietat que els caracteritza. El que ens sap greu és que actors de la talla de Gustav Fröhlich es prenguin en seriò el paper de beneit, el mateix que fa Olga Tchecowa, la inolvidable protagonista de «Moulin Rouge». Exactament es comporta Brigitte Helm en un altre film el títol del qual ara no recordem precisament.

«Ara i sempre»; *Tres estrelles*: Gary Cooper, Carole Lombard i la nena Shirley Temple. Tres artistes de debò que matisen llurs papers amb perfecció desacostumada. Es precis veure l'actuació de cada un d'ells per a constatar la seva valor. Però al costat d'aquesta magnificència, una pel·lícula tonta, insípida i completament desorientada.

«El vel pintat» (que de la mateixa manera se'n podria dir «El bacil del còlera» o qualsevol altre cosa): Greta Garbo, diuen, la inimitable, és tot l'interès del film, però no reïx pas com aquella Garbo de «El dimoni i la carn». No val la pena de trencar-s'hi el cap, ni de donar un pas per a veure la Greta ni el film aquest del *Vel pintat*.

«El dia que tu me quieras»: El bon Gardel (q. e. p. d.) hauria fet miller de no enredar-se amb el cinema, i sobre tot, de no cantar tangos, puix que tant en una cosa com en l'altra, és pesat com una llosa de plom.

En fi, ja veurà el lector que ens hem divertit de debò amb les noves pel·lícules. Un altre dia potser podrem rectificar. I podria ésser així per quant, fora el jou de la Cinés, sembla que les empreses tenen ganes de crear ambient favorable.

I per a avui prou. Fins un altre dia.

L'ALTRE

ELS MILLORS TRAJOS

SASTRERIA MODEL

Doctor Robert, 30

Els emigrants

Hem entrat a la tardor; comencen de caure les fulles dels arbres, les primeres neus han blanquejat els cims de les altes muntanyes, i passen, ja, pels nostres camps sembrats, les aus emigrants que van cap a la terra del sol. Les grulles d'Egipte, amigues de les piràmides i de les esfinxs decapitades del «Serapeum», els tords d'ala negra que van a cercar el redós dels amples canyars de les riberes del Nil o les desolades arenes de Luxor i Deurerah. Bon viatge i bona sort!—els crida la garsa amiga dels nostres conreus i els nostres vinyats lluminosos.—Adéu, grues i cigonyes; adéu, oronells i falzies! Jo em quedo a resseguir els camins encantats de fulles mortes, a regirar els soles al costat del sembrador; jo encara trobare fins a Nadal, grans perduts i cuques i formigues, i, després, al peu dels pallers daurats, l'aliment de cada dia. Vosaltres tindreu fred...! Aneu, aneu cap a la terra impura que no té neus ni tramuntanes! Aneu a furgar les mòries resseques dels vells Faraons! Aneu a descarnar l'ossamenta del camell, mort de fam, sota la furiosa onada del simum, en l'arenal del desert! Aneu a llençar el vostre plany damunt les aigües verdes i llotoses de les maresmes!...

Jo em quedo al recer amorós de les meves muntanyes. Jo tinc Pàtria; vosaltres no. Jo viuré prop de l'arbre que serà el niu dels meus amors el mes de maig; jo tindrè les aigües clares del riu per emmirallar-me i la visió del campanar del poble que m'alegrarà; vosaltres sereu sempre estrangeres a tot arreu, sempre en vida errant, perdudes, sense Pàtria, sense amor!...

Tristes aus emigrants! La garsa té raó.

* * *

Dolorosament, aquests mesos darrers el món ha contemplat, també, l'èxode de milers d'homes que van a la terra del sol, en estrepitós so de guerra, empesos pel vent d'una conquesta, potser injusta, portats per l'abandonament d'una febre que pot encendre totes les malvestats. Les aus emigrants van a disputar, damunt la sorra del desert la carcassa del camell; les miriades de soldats emigrants van a cercar la satisfacció d'un orgull o d'una ambició, potser un tresor ignot, a les tranquil·les terres d'Etiòpia, perfumades de llegenda i misteri, i travessen les aigües de la mar vaixells i canons i banderes en gest de furiosa amenaça, i travessen l'espai estol d'avions que van a portar l'èxtermini i la desolació entre les gents d'aquelles regions que la bella regina de Saba il·lustra i fa glatir amb el seu nom legendari.

Quants desenganys i dolors portaran els que retornin de l'aventura, tant si guanyen com si perden!

Èxode d'ocells, èxode d'homes! Tristos

GLOSES

Un telèfon de nyigui-nyogui

Al costat mateix de la taula on escrivim hi ha, clavat a la paret, un aparell. Es una caixeta vernissada on entren uns fils elèctrics; al costat, hi penja un auricular; més avall, una altra caixeta.

Té tota l'aparença d'un aparell telefònic, d'aquells que serveixen per a parlar amb gent d'altres ciutats. Com si repetís sim allò que diu la mateixa Companyia Telefònica: «El món sencer és a l'abast de la vostra veu». ¡Si ho sabrà ella!

Bé, però ara parlem com si aquest estrany aparell fos un telèfon de debò. I no és ben bé així. Perquè si els éssers vius es coneixen per l'exercici normal de llurs funcions, els aparells telefònics es coneixen pel seu dringar de timbres i la seva facultat transmissora de sons. I aquest aparell de què parlem, ni dringa ni sona. És un aparell mort. És un cadàver.

¿Com ha anat això? Ben bé no ho sabem, encara. Sembla que ha mort d'un refredat. Van fer quatre gotetes — així ens ho diu la poderosa C. T. N.—i tots aquests cordillots que pengen de les parets de la ciutat van mullar-se d'allò més. I, es clar: no van poder resistir la «tempesta». Són una mica delicats, malaltissos i amb poca cosa en tenen prou.

Aquesta desgràcia, que va ocórrer fa més de quinze dies, té molt preocupada la senyora Telefònica. No se'n sap avenir. Ha fet tanta propaganda sobre les seves moderníssimes instal·lacions, que no pot explicar-se el fet luctuós de què parlem.

Ja veieu si n'està de preocupada que diu —diu— que fa quinze dies que treballa per revifar el cos insepult d'aquesta instal·lació.

Ens temem que no se'n sortirà. Quan van entaforar tants de cordills dintre unes caixetes de fusta que embelleixen les nostres façanes, ja ens va dir un tècnic, amb paraula gràfica, que feien una instal·lació «de pa sucat amb oli.»

Això sí: la perfectíssima organització de l'omnipotent empresa, a fi de mes ens portarà el rebut, com si haguéssim parlat amb mig món d'aquell que, segons diu la propaganda, «tenim a l'abast de la nostra veu».

XIXU

emigrants que van a patir, a plorar, a disputar, damunt la sorra del desert, la carcassa del camell o la volva d'or!... La garsa té raó.

Mx. A. NAVARRO